RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 111.526 van 15 oktober 2002
in de zaak A. 95.244/XIV-5090.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van beweerde Afghaanse nationaliteit, op 5 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 30 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 27 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 3 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 september 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat J. HENDRIX die, loco Advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

1.1. XXX beweert de Afghaanse nationaliteit te hebben en is op 24 september 1999 in België binnengekomen waar hij zich dezelfde dag vluchteling heeft verklaard.

1.2. Op 31 maart 2000 wordt aan verzoeker een beslissing van 30 maart 2000 van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten betekend.

1.3. Op 3 augustus 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf van 30 maart 2000. Dit is de bestreden beslissing. De motivering luidt als volgt:

> " (...)
> Betrokkene werd verhoord op 11 juli 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Pashtou machtig is.
> Betrokkene verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de provincie Kunar. Hij zou als kapper tegen de wil van het heersende Taliban-regime de baarden van klanten hebben afgeschoren. Hij zou door de Taliban gedurende drie maanden gearresteerd geweest zijn. Na zijn vrijlating zou hij nog een maand in het land gebleven zijn, waarna hij het land verlaten zou hebben. Betrokkene kwam aan in België op 24 september 1999 en vroeg er op dezelfde dag asiel aan.
> Aan betrokkenes beweerde nationaliteit en identiteit kan echter geen geloof gehecht worden. Zijn kennis van Afghanistan is niet van die aard om te doen geloven dat betrokkene werkelijk uit dit land afkomstig is.

Vooreerst beheerst betrokkene allerminst de Afghaanse kalender. Zo weet hij enkel dat hij in 1332 geboren is, maar voor de rest kan hij de kalender die in zijn beweerde vaderland gangbaar is op geen enkele manier gebruiken. Ook de maanden van het jaar in de Afghaanse kalender zijn hem onbekend. Hij weet niet in welke maand we waren op het ogenblik van het verhoor of welk de laatste maand voor nieuwjaar is. Verder kent betrokkene geen enkele van de districten die zich naast datgene waarin hij zou gewoond hebben bevonden. De etnische groepen in Afghanistan kan, betrokkene niet situeren. Zo plaatst hij de Uzbeken in het gebied 'Uzbek', dat echter niet bestaat. Ook de etnische groep 'Khalqian' komt niet voor in het land.
Betrokkene is evenmin op de hoogte van de politieke realiteit in het gebied waarvan hij beweert afkomstig te zijn. Hij verklaart bijvoorbeeld dat de Talibanstrijders al sinds acht of negen jaar de macht in handen hebben in zijn streek, wat niet strookt met de werkelijkheid. Later beweert betrokkene dan weer dat generaal Hekmatyar sinds 20 of 22 jaar aan het roer staat in zijn regio. Ook dit klopt niet. Bovendien plaatst hij deze Hekmatyar in de 'Khalq-Parcham partij'. Dit is niet correct. Het is onmogelijk dat iemand die uit Afghanistan komt zulke kapitale vergissingen zou maken.
Tenslotte kan betrokkene niets vertellen over de nochtans zeer bekende generaal Massoud, noch kent hij de algemeen bekende naam van de religieuze politie die hem volgens zijn verklaringen zou opgepakt hebben.
Bovengaande opmerkingen stellen betrokkenes relaas en identiteit in een bedrieglijk daglicht.
In de mate dat geen geloof kan gehecht worden aan de Afghaanse nationaliteit, kan geen geloof gehecht worden aan zijn vluchtrelaas dat zich in Afghanistan afspeelt.
Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 30 maart 2000.
De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt met betrekking tot de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat de Minister zijn verweer enkel noodzakelijk acht voorzover het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten wordt aangevochten; dat hij bij brief van 3 oktober 2001 afstand doet van deze exceptie;

2.2. Overwegende dat beide verwerende partijen in hun nota een exceptie van onontvankelijkheid opwerpen omdat het verzoekschrift geen voldoende uiteenzetting van de feiten bevat die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantonen; dat er geen noodzaak bestaat hierover uitspraak te doen daar het beroep tot nietigverklaring, zoals hierna zal worden uiteengezet, dient verworpen te worden bij gebrek aan gegronde middelen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert:

> "Eerste middel: schending van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.
> Dat de bestreden beslissing de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer deze zonder een duidelijke en wetenschappelijke onderbouwde motivering stelt dat verzoekers Afghaanse nationaliteit niet is vastgesteld.
> Dat de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen enkel en alleen gesteund is op de vaststelling dat verzoeker een aantal vragen aangaande Afghanistan niet kon beantwoorden.
> Dat vervolgens verweerder zomaar afleidt dat verzoeker niet afkomstig is uit Afghanistan.
> Dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen rekening werd gehouden met de lage scholingsgraad van verzoeker, zoals hij tijdens het verhoor dd. 11.07.2000 op het Commissariaat-generaal uiteenzette.
> Dat de beslissing (van) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet afdoende gemotiveerd is, wanneer zij slecht(s) steunt op weinig overtuigende onvolkomenheden van verzoeker.
> Dat verzoeker opmerkt, gezien de twijfel omtrent zijn nationaliteit en identiteit, enkel een lingtuïstisch en/of een uitgebreid deskundig wetenschappelijk onderzoek een onomkeerbaar uitsluitsel kan geven omtrent zijn identiteit.
> Dat van een gespecialiseerd administratie, zoals het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, mag verwacht worden dat zij zorgvuldiger en met meer wetenschappelijke precisie haar beslissing motiveert.
> Dat de bestreden beslissing de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer deze zonder een duidelijke en wetenschappelijke onderbouwde motivering stelt dat verzoekers Afghaanse nationaliteit niet is vastgesteld.";

3.1.2.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel een schending aanvoert van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsverplichting; dat verzoeker de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt dat hij zonder een duidelijke en wetenschappelijk onderbouwde motivering stelt dat verzoekers Afghaanse nationaliteit niet is vastgesteld; dat verzoeker verder nog stelt dat enkel een linguïstische en/of uitgebreid deskundig wetenschappelijk onderzoek een onomkeerbaar uitsluitsel kan geven omtrent zijn identiteit; dat bovendien de Commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de lage scholingsgraad van verzoeker;

31.2.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen aan verzoekers afkomst uit Afghanistan twijfelt om duidelijke redenen; dat uit het

verhoorverslag blijkt dat zijn kennis van Afghanistan niet van die aard is om te doen geloven dat hij werkelijk afkomstig is uit dit land; dat verzoeker allerminst de Afghaanse kalender beheerst; dat hij weet dat hij in 1332 geboren is, maar voor de rest hij deze kalender op geen enkele manier kan gebruiken; dat de maanden van de Afghaanse kalender hem onbekend zijn; dat hij niet weet welke maand het is op het ogenblik van het verhoor of welke de laatste maand voor nieuwjaar is; dat hij geen enkele van de districten kent die zich naast datgene waar hij zou hebben gewoond hebben bevonden; dat verzoeker ook niet de etnische groepen in Afghanistan kan situeren; dat hij de Uzbeken plaatst in het gebied Uzbek, dat niet bestaat; dat ook de etnische groep Khalqian er niet in voorkomt; dat hij evenmin op de hoogte is van de politieke realiteit in het gebied waarvan hij afkomstig is; dat volgens verzoeker de Talibanstrijders al sinds acht of negen jaar de macht in handen hebben in zijn streek, wat echter niet strookt met de werkelijkheid; dat hij beweerde dat generaal Hekmatyar sinds 20 of 22 jaar aan het roer staat in zijn regio, wat evenmin klopt; dat hij de generaal plaatst in de "Khalq-Parcham partij", wat niet correct is; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook stelt dat die iemand die uit Afghanistan komt zulke kapitale vergissingen niet kan maken; dat verzoeker ook niets kan vertellen over de zeer bekende generaal Massoud en ook de naam niet kent van de religieuze politie die hem volgens zijn verklaringen zou opgepakt hebben; dat verzoeker deze vaststellingen uit de bestreden beslissing niet betwist met concrete elementen; dat de lage scholingsgraad niet kan ingeroepen worden om de onjuiste antwoorden van verzoeker met betrekking tot zulke elementaire vragen te verantwoorden; dat, op basis van verzoekers verklaringen, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en statlozen in alle redelijkheid kon besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de Afghaanse nationaliteit en bijgevolg aan verzoekers asielrelaas dat zich afspeelt in Afghanistan; dat bovendien moet opgemerkt worden dat wanneer de feiten, op grond waarvan een maatregel wordt genomen, vatbaar zijn voor directe, eenvoudige constatatie door de overheid, er geen reden is deze te onderwerpen aan een taalkundige en/of een deskundig wetenschappelijk onderzoek; dat een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen niet kan aangenomen worden; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert:

> "2. Tweede middel : schending van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 2 8 juli 195 1.
> Dat verzoeker in zijn land door de aan de macht zijnde Talibanpartij wordt gezocht omdat hij handelingen (baarden afscheren) uitvoert die niet stroken met de principes van de Taliban. Dat verzoeker in zijn land reeds gedurende drie maanden gearresteerd werd door de aan de macht zijnde Taliban.
> Dat de vrees voor vervolging, in hoofde van verzoeker, bevestigd wordt door de mensenrechtenrapporten aangaande Afghanistan.
> Dat uit het Amnesty International Annual Report 2000, Afghanistan, duidelijk blijkt dat de Taliban op grote schaal de mensenrechten in Afghanistan schendt en elke politieke opposant zelfs vermoordt (cf. http://www.amnesty.org).
> Dat door verzoekers beroep ongegrond te verklaren het art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, geschonden wordt.";

3.2.2. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel een schending aanvoert van artikel 1, (A), 2 van de Conventie van Genève; dat dit artikel geen directe werking heeft; dat het tweede middel niet ontvankelijk is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien oktober tweeduizend en twee, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
Mevr.	C. PETERS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

C. PETERS. **A. BEIRLAEN.**